

Tornai József

HETVENEN TÚL

Hetvenen túl léptél, s én épp így szeretlek,
még jobban is, mint mikor még pirosan
lángoló gyümölcs voltam,
mert igazán csak az lelkesedhet,
ki az árulás vermét már megjárta,
onnan jön föl a Nap partjára.

Te is mondtad kiröpülő madárcsapkodással, hogy
meggyűlöltél,
és sose volt köztünk semmi más, csak fél-
őrület: minek is találkoztunk,
mitől kereszteződött két utunk egy egészbe,
kedvesség kedvessége?

Szeretsz, s így szeretlek
minden este, mikor a karom beléd kapaszkodik
a sötétség, bármi rontás ellen,
és nincs többé lényünk mélyében vadság s érthetetlen.
Csak odaadás van, a teljes élet,
mitől a kihunyhatatlan ág-bogú
citrusfák égnék.

Forrás, 2015/5.